

ร้านขนมแห่งความลับ

和菓子のアソビ

ซากากิ ลีคาสะ

เขียน

ปาวัน การสมใจ

แปล

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ (5)

อันของวากาชิ 1

การนัดเดดปีละครั้ง 67

ฮางกับโบตัน 119

คันโรยะ 177

สี่จิวระนำทาง 247

ส่งท้ายจากผู้เขียน 322

กดจออ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ประเทศญี่ปุ่นมีพิธีชงชามาช้านาน และขนมที่กินคู่กับพิธีชงชาก็ย่อมมีมาอย่างยาวนานเช่นกัน ขนมนั้นเรียกกันว่า วากาชิ หากถามว่าวากาชิที่คนไทยเคยเห็นหน้าค่าตากันมาบ้างก็พวกได้ฟุคุ ดังโงะ เป็นต้น แต่นอกจากนั้นก็ยังมีอีกหลายอย่างที่ม่ประวัติ ภูมิหลัง ความอ่อนช้อย และเกี่ยวข้องกับวรรณกรรม รวมทั้งภาษาญี่ปุ่นได้อย่างน่าสนใจและละเอียดอ่อน

ร้านขนมแห่งความลับ เป็นนิยายสืบสวนสอบสวนที่ไม่มีตำรวจ นักสืบ หรือเล็ดลั๊กหยด มีเพียงความหอมหวาน และการบรรยายรสชาติของขนมญี่ปุ่นยามเมื่ออยู่บนปลายลิ้นที่แสนยั่ววนคุณผู้อ่าน เมื่อสาวน้อยร่างไม่พอมตามสมัยนิยม ตัดสินใจไม่ก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยอย่างเพื่อนคนอื่น แต่กลับเลือกที่จะทำงานที่ร้านขนมแห่งหนึ่งในห้างสรรพสินค้าโตเกียว ณ ที่ซึ่งมีความลับอันเกี่ยวเนื่องกับขนมให้เธอค้นหาและหลงใหลจากทั้งเหล่าลูกค้าและเพื่อนร่วมงาน

ถ้าพร้อมแล้ว เชิญไปสัมผัสรสชาติความลับของวากาชิพร้อมกัน ณ บัดนี้

แพรวสำนักพิมพ์

มิถุนายน 2563

ฟรีเตอร์³ เท่านั้นแหละ”

อาจารย์ประจำชั้นเป็นคนดีไม่หยอก ยังเป็นห่วงเป็นใยฉันจนกว่าจะถึงวันจบการศึกษา แต่ฉันไม่ได้ชอบเรียนถึงขนาดอยากเข้ามหาวิทยาลัย หรือจู่ ๆ จะให้ไปทำงานทำก็รู้สึกว่ายังไม่ใช่ทางของฉันอยู่ดี ช่วยไม่ได้นี่นา

“ที่บอกว่ารู้สึกยังไม่ใช่ สมัยก่อน ครูเองก็เคยคิดเหมือนกันถึงได้มีมหาวิทยาลัยไว้ซื้อเวลาไง”

อิม นั้นฉันก็เข้าใจ แม่บอกให้ฉันเรียนต่อก็คงเพราะคิดเหมือนอาจารย์นี่แหละ แต่ว่านะ จะเข้ามหาวิทยาลัยก็ต้องใช้เงินถึงแม่พอกับแม่จะเลี้ยงฉันมาอย่างสบาย ๆ แต่ฉันเห็นพ่อต้องออกไปทำงานที่บริษัททุกวัน แม่เองก็ต้องทำงานพาร์ทไทม์ พอดคิดแบบนั้นแล้ว อย่างน้อยฉันก็ควรหางานพิเศษทำไปพลาง ๆ ระหว่างตามหา “อะไรที่ใช่” ด้วยไม่ใช่เหรอ

พออาบน้ำเสร็จ ฉันพยายามสวมชุดนอนโดยไม่มองกระจก ตอนออกที่วิวคงแยกว่านี่แน่ ได้ยินว่าในจอจะดูอ้วนกว่าตัวจริงอีกนี่นา

ใช่ พุดให้ชัดเจนเลยก็คือฉันอ้วน เป็นสาวอวบอัดไซส์แอล แต่เพราะฉันรู้ดีว่าน้ำหนักทำให้คนคาดหว้งคาแรกเตอร์ฉันยังไง จึงไม่เคยโดนกลั่นแกล้ง แถมหน้าตายังเป็นมิตร และด้วยความที่ไม่ได้อ้วนจนผิดปกติ ตอนไปซื้อของก็ไม่มีใครปฏิบัติต่อฉันอย่างเย็นชา

³Freeter คืออาชีพรับจ้างทำงานทั่วไป หรือก็คือคนที่ทำงานพาร์ทไทม์ ในญี่ปุ่นจะหมายถึงคนที่มีอายุไม่เกิน 35 ปี ที่ไม่ใช่นักเรียนหรือนักศึกษา เกิดจากการผสมคำว่า Freelance + Arbeiter (ภาษาเยอรมัน แปลว่า คนทำงาน)

สรุปคือ ต่อให้มีรูปร่างแบบนี้ แต่ฉันก็มีชีวิตวัยรุ่นที่ไม่เลวร้ายอะไรนัก

ไม่มีอะไรอยากทำเป็นพิเศษ ไม่ได้อยากเป็นอะไร หรือถ้าจะให้แค้นออกมาให้ได้จริงๆ ก็คงอยากโตเอตละมั้ง แต่ฉันก็ไม่ได้ไร้เดียงสาถึงขั้นจะเชื่อคำพูดโลกสวยที่ว่า หากผอมแล้วทุกอย่างจะเปลี่ยนไปหรอกนะ

ฉัน อุเมโมโตะ เคียวโกะ อายุสิบแปดปี สูงร้อยห้าสิบ เซนติเมตร น้ำหนักห้าสิบเจ็ดกิโลกรัม ชื่อเล่นตอนประถมคือ “โคโรจัง” และทุกๆ ที่ไม่มีพรสวรรค์ ไร้แฟน ขาดแคลนความสูง กลับมีเนื้อเหลือเฟือเพื่อพอเหลือขายได้

อันดับแรก ที่แยก็คือช่วงนี้หางานได้ง่ายมากเลยนะสิ โดยเฉพาะในธุรกิจบริการ หากยังหนุ่มสาวและสามารถเริ่มงานได้ทันที แม้เป็นแรงงานพิเศษก็หารายได้ได้ไม่น้อย

“เทียบกับช่วงที่หางานยากเย็นสมัยพี่แล้ว เรียกว่าตอนนี้เหมือนฝันเลยแหละ”

ตอนที่ชายของฉันเรียนจบ มีข่าวว่าเกิดภาวะแรงงานล้นตลาด เพราะฉะนั้นนอกจากคนที่เก่งมากๆ แล้ว ก็แทบไม่มีใครได้งานในบริษัทที่คาดหวังเลย

“รอหนึ่งปีแล้วได้งานก็ถือว่าดีอีกโซแล้ว ยิ่งถ้าได้ทำสัญญาจ้างงานก่อนเรียนจบจะถือว่าโคตรโชคดีเลย”

“ขนาดนั้นเชียว”

ฉันตอบนิ่งๆ พี่ชายถอนหายใจแล้วหักขนมเซมเบ⁴ ดังกรือบ
 “ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ผ่านมาไม่กี่ปีก็เป็นแบบนี้ เธอในตอนนี้น่ะ
 ขอเพียงไม่เรื่องมากก็หาบริษัทที่พออยู่ได้เข้าทำงานได้อยู่แล้ว”

“...นั่นสิน้า-”

นั่นไง ฉันกัดขนมเซมเบที่อีกฝ่ายส่งมาให้เข้าปากไปคำหนึ่ง
 ก่อนพยักหน้ารับ ที่ฉันกลืนอยู่เนี่ย จริงๆ แล้วคงน่าอิจฉามาก

ไม่ลำบากเรื่องที่อยู่ ไม่ลำบากเรื่องของกิน ส่วนเรื่องงาน
 ขอแค่ไม่เรื่องมากก็ต้องหาได้อยู่แล้ว จะทำงานเป็นพนักงานประจำ
 ก็ยังได้ แถมในกรณีของฉันยังมีสิ่งที่เรียกว่าเป็นไฟตายอยู่อีก นั่น
 ก็คือการทำงานในย่านร้านค้า

บ้านของฉันอยู่โตเกียว แม้ไม่ได้อยู่ละแวกใกล้สถานที่ที่มี
 ชื่อเสียงในหนังสือแนะนำเที่ยว แต่เป็นแถบเมืองเก่าที่สามัญชนคน
 ทั่วไปอยู่กัน ทว่าก็มีข้อดีตรงที่มีย่านร้านค้ารายล้อม และมา
 ระยะนี้ ดูเหมือนไม่ว่าจะร้านไหนก็ล้วนขาดแคลนผู้สืบทอดกิจการ
 กันทั้งนั้น เรียกได้ว่าร้านที่ต้องปิดตัวลงเพราะเหตุนี้มีเป็นทิวแถว
 จนถึงขนาดก่อเกิดเป็นคำว่า “ย่านร้านค้าประตุม้วน⁵” กันเลยทีเดียว
 แต่แถวบ้านฉัน ทุกร้านก็ยังค้าขายกันดีดก

อย่างไรก็ดี ในบรรดาร้านรวงเหล่านั้นย่อมมีร้านที่ผู้สูงอายุ
 กำลังกลุ่มเรื่องผู้สืบทอดกิจการอยู่ด้วย ร้านเหล่านั้นจึงเปิดรับสมัคร
 คนหนุ่มสาวที่จะช่วยสืบทอดกิจการ โดยเฉพาะคนที่เติบโตมา
 ในย่านนี้อย่างฉัน ถือว่าเป็นบุคลากรในอุดมคติเลยทีเดียว ฉัน
 ออกไปซื้อของที่ไรก์เป็นต้องโดนชักชวนว่า “ถ้าหางานไม่ได้ก็มาทำ

⁴ วากชิแห่งชนิดหนึ่ง เป็นขนมข้าวกรอบทำจากข้าวเหนียว มีหลายรูปทรง ขนาด
 และรสชาติ มักรับประทานคู่กับชาเขียว เป็นขนมและจัดให้แขกที่มาเยือน

⁵ ร้านค้าที่ปิดประตุม้วนลงมา สื่อความถึงการปิดกิจการ